

arbejde, saaledes nemlig, at der for større Districter af Landet dannedes særegne Taxations-Commissioner med en af Regjeringen udnævnt Formand, ved hvem Afløsningen maatte være at iværksætte.

Ministeriet har i det Hele ikke kunnet Andet, end dele Landbocommissionens Anskuelse om, at Taxationer i nærværende Tilfælde ikke ville kunne undgaaes, ligesom det ogsaa har fundet, at den ved Lovene af Ake Juli d. A. anordnede Fremgangsmaade ved Afløsningen af Gaardmandshoveriet og Huusmands Pligtarbejde i det Væsentlige og med enkelte Modificationer kunde være at anvende ved den heromhandlede Afløsning.

Naar Afgang til Jagtrettens Afløsning saaledes aabnes Grundeierne, og derhos Jagtretten for Fremtiden præsumeres at indeholdes i Brugsretten, hvor ikke det Modsatte er udtrykkelig bestemt, da tør det vistnok antages, at de Tilfælde ville blive sjældne, i hvilke grundede Klager kunne føres over Skade af Bildtet, foranlediget af en overdreven Bildtstand. — Men da deslige Tilfælde dog kunne fremkomme, og det ikke lader sig gjøre, under en følgerigtig Udvikling af Begreberne, at forstærke Jordbrugerne nogen tvingende Ret til Erhvervelse af Jagtretten, har Ministeriet dog ved Sagens yderligere Bearbejdelse antaget, at den ikke jagtberettigede Jordbrugers Larm ei vilde være fuldstændigt varetaget, hvis det ei ved Lov udtales, at han er berettiget til Erstatning for lidt Bildtskade, naar denne er af et saadant Omfang, at den ei kan ansees som en nødvendig eller naturlig Følge af Jagtens Udøvelse. Og da de Betænkkeligheder, som man tidligere har havt ved en saadan Lovbestemmelse, ikke saameget have angaaet selve Principet, som den Fremgangsmaade, der i saa Henseende maatte være at foreskrive, og de Fortrædigelser, dets Anvendelse kunde medføre, har Ministeriet troet, at det vilde være rettest, ikkun at fastsætte Erstatning for beviistlig Skade, tilføjet af de Arter Bildt, af hvilke den især er at befrygte og lettest kan erkjendes, uden nærmere at bestemme, paa hvilken Maade saadan Skade skulde beviistliggøres m. v. Naar dette fastholdes, vil det derimod ikke være fornødent, at fastsætte noget

Minimum for den Skade, som kan fordres erstattet, da de med Bevisets Førelse forbundne Omstændigheder ville afholde fra at reise lidet betydende Klager. — Paa den anden Side antages allerede den blotte Udtalelse af en saadan Forpligtelse at ville være et Motiv for den Jagtberettigede, deels til at søge at foresbygge Bildtskade, og deels til at befrie sig for Ansvarer derfor ved at indrømme Jordbrugeren selv at beskytte sig derimod.

I Overensstemmelse med disse Bemærkninger er af Indenrigsministeriet udarbejdet det foranstaaende Udkast til en Lov, indeholdende adskillige Bestemmelser om Jagten og Afløsning af Jagtretten, hvilket dog desforuden ogsaa omhandler flere andre Forhold, som det ved nærværende Leilighed er anseet saa meget mere nødvendigt ligeledes at give en forandret Ordning, som Jagtafløsningen ifølge det beskrevne Princip neppe kan ventes at komme til Anvendelse i nogen stor Udstrækning.

Med Hensyn til Udkastets enkelte Paragrapher bemærkes Følgende:

ad § 1.

Ved allerhøiest Resolution af 18de October 1848 er det vel blevet tilladt, at den Kongen tilkommende Jagtret paa de udenfor den Kongelige Bildtbane beliggende Domainegodser maa overdrages vedkommende Jordbrugere imod en aarlig Afgift af 16 St. pr. Td. Hartkorn, men Ministeriet har ikke kunnet skjønne, at der er tilstrækkelig Anledning til i dette ene Tilfælde at bibeholde en saadan fast Afløsningspris, der paa flere Steder vilde være uforholdsmæssig lav, og paa andre maaskee for høi. Det er derfor anseet rigtigst, i saa Henseende at følge de almindelige Regler.

I den ovenomtalte Plan til nærværende Lovudkast yttrede Ministeriet i sin Tid, at det paa Grund af de fremkomne Klager over den Skade, der tilføies Jordbrugerne i det Kongelige Bildtbanedistrict ved Bildtet, turde være Anledning til at indstille til Hans Majestæt Kongen, at han vilde tilstede disse Grundeiere at afløse Jagtretten paa deres Jorder, ialtfald i de udstrakte Sogne, som ikke ligge inde mellem de Kongelige Skovstrækninger, og som dog høre til Bildtbanen. — Da imidlertid Landbocommissionen i sin afgivne Betænkning i saa